

بررسی تأثیرات تغییرات اقلیمی بر اشتغال جهانی

گرمایش زمین، شغل‌های تازه می‌آفریند

گفت‌وگو
در دوران اخیر، بشر با استفاده مداوم خود از طبیعت فشاری فراتر از حد پایداری محیط زیست بر آن وارد کرده است. الگوی توسعه مبتنی بر منابع و گازهای گلخانه‌ای (GHG) که تاکنون در سراسر جهان دنبال شده، اشکال مختلف تخریب محیط زیستی از جمله تغییرات در آب‌وهوا، کمبود منابع طبیعی، آلودگی هوا و آب، تخریب خاک، از دست دادن تنوع زیستی و تغییرات در جریان‌های بیوشیمیایی را به همراه داشته که همه این‌ها به‌طور مستقیم و منفی بر دنیای کار تأثیر می‌گذارد. دنیای کار ارتباط تنگاتنگی با محیط طبیعی دارد. حدود یک سوم مشاغل در کشورهای گروه ۲۰ به‌طور مستقیم به مدیریت مؤثر و پایداری

شبیه‌سازی‌های اندک انجام‌شده، نشان می‌دهند که کاهش تغییرات آب‌وهوایی این پتانسیل را دارد تا هزینه‌های سازگاری آتی را پایین نگه دارد و مزایای خالص اشتغال را از طریق تخصّص‌گرایی قابل‌توجه نیروی کار ایجاد کند. با این حال هر تلاشی انجام‌شود، تأثیرات تغییرات آب‌وهوایی به مرحله‌ای رسیده که خود را نشان می‌دهد و انتظار نمی‌رود در آینده نزدیک کاهش یابد. بنابراین، اقدامات انطباقی ضرورت پیدا می‌کند و قابل تأکید است که این اقدامات می‌تواند به ایجاد اشتغال نیز منجر شود. اقدامات سازگارسازی شامل توسعه زیرساخت‌های طبیعی و محافظت از افراد و جوامع در برابر خطرات طبیعی است، اما در عمل محدود به این موارد نمی‌شود. بسته به طراحی آن‌ها، چنین زیرساخت‌هایی می‌توانند فرصت‌های شغلی بسیار بزرگ‌تری نسبت به بخش ساخت‌وساز ایجاد کنند.

«سیاست‌های حمایت اجتماعی و توسعه مهارت‌ها» یکی از اقدامات انطباقی با تغییرات زیست محیطی در دنیای کار محسوب می‌شود. این برنامه‌ها فرصت سازگاری با تغییرات را افزایش می‌دهند و می‌توانند از افراد و جوامعی که با مخاطرات طبیعی روبه‌رو هستند در برابر درآمد و ناامنی غذایی محافظت کنند. همچنین به کارگران آواره و کارگرانی که مستقیماً تحت‌تأثیر مخاطرات مرتبط با آب‌وهوا هستند کمک می‌کنند. به‌طور کلی، چارچوب نظارتی با ارائه راه‌حل‌هایی برای مقابله با فشار ناشی از محیط‌زیست در محل کار، مهاجرت ناشی از محیط‌زیست و چالش ارائه‌گرا مت و حفاظت برای کارگران در بخش‌های آسیب‌پذیر، از سیاست‌های سازگاری با انطباق حمایت می‌کند.

اثرات منفی تغییرات آب‌وهوایی بر اشتغال

برخی از اشکال تخریب محیط زیستی ممکن است تأثیر منفی مستقیمی بر دنیای کار داشته باشد. هنگام در نظر گرفتن رابطه بین دنیای کار و تغییرات آب‌وهوایی، باید حداقل سه جنبه کلیدی را در نظر گرفت: اول این‌که مشاغل به‌طور کلی بر بستری قرار دارند که اکوسیستم‌ها ارائه می‌دهند. به‌عبارت دیگر مشاغل از خدمات اکوسیستم بهره‌مند می‌شوند. تغییرات آب‌وهوایی، ارائه بسیاری از این خدمات حیاتی اکوسیستم را تهدید می‌کند و در نتیجه مشاغل وابسته به آن‌ها را به خطر می‌اندازد. دوم هم شغل و هم ارائه شرایط کار ایمن، سالم و مناسب به عدم وجود خطرات زیست محیطی و حفظ ثبات محیطی متکی است. سوم هم این‌که خطرات و چالش‌های مرتبط با تخریب محیط زیست بیشتر بر کارگران آسیب‌پذیر تأثیر می‌گذارد.

افزایش فراوانی و شدت خطرات مختلف مرتبط با محیط زیست که با فعالیت‌های انسانی یا بدون دخالت انسان تشدید شده، در حال حاضر بهره‌وری نیروی کار را کاهش

داده است. بین سال‌های ۲۰۰۰ تا ۲۰۱۵، سالانه ۲۳ میلیون سال عمر کاری در سطح جهانی در نتیجه چنین خطراتی از بین رفت. در میان اعضای گروه ۲۰ چین، برزیل و هند بیشترین میزان از دست دادن عمر کاری در طی دوره ۲۰۱۵-۲۰۰۸ را داشته‌اند.

با افزایش دمای پیش‌بینی‌شده استرس گرمایی رایج‌تر می‌شود و تعداد کل ساعات کار در کشورهای گروه ۲۰ را تا سال ۲۰۳۰ به میزان ۱٫۹ درصد کاهش می‌دهد. البته بیشترین تأثیر را بر کارگران کشاورزی و کارگرانی خواهد داشت که در کشورهای در حال توسعه هستند.

از سوی دیگر ۳۴درصد مشاغل در کشورهای گروه ۲۰ به‌طور مستقیم به خدمات اکوسیستم و در نتیجه مدیریت مؤثر و پایدار محیط زیست اتکا دارند. این مشاغل کشاورزی، ماهیگیری و جنگلداری و همه مشاغلی را که به‌فراآیندهای طبیعی متکی هستند، مانند تصفیه هوا و آب، تجدید و بارورسازی خاک، گرده افشانی، کنترل آفات، تعدیل دمای شدید، حفاظت از زیرساخت‌های طبیعی (به‌عنوان مثال جنگل‌ها) در برابر طوفان، سیل و بادهای قوی را در بر می‌گیرد. تخریب محیط زیست این خدمات اکوسیستم و مشاغل وابسته به آن‌ها را تهدید می‌کند.

محافظت هم‌زمان از اشتغال و محیط زیست

به نظر می‌رسد گذار به اقتصادی با گازهای گلخانه‌ای کمتر منجر به ایجاد میزانی خالص شغل شود. کاهش تغییرات آب‌وهوایی می‌تواند هزینه‌های سازگاری آینده را کاهش دهد و از طریق تخصیص مجدد و قابل‌توجه نیروی کار به بخش‌های اقتصاد سبز، اشتغال خالص ایجاد کند. صرف‌نظر از تأثیر مثبت این تغییر، در حال حاضر رویدادهای مرتبط با تغییرات اقلیمی تأثیر عمیقی دارند و انتظار می‌رود شدت تأثیرات از میزان بهبودی ناشی از انتقال به اقتصاد سبز بسیار بیشتر باشد.

با به کار گرفتن اقدامات سازگاری می‌توان افزایش

اشتغال و کاهش از دست دادن شغل را ایجاد کرد. شواهد نشان می‌دهد که در اروپا حدود ۵۰۰هزار شغل اضافی (تقریباً ۰٫۲ درصد از جمعیت شاغل) به‌طور مستقیم و غیرمستقیم تا سال ۲۰۵۰ در نتیجه افزایش فعالیت‌های مربوط به سازگاری با تغییرات اقلیمی ایجاد خواهد شد.

سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های سازگاری محیط زیستی، به‌ویژه به دلیل افزایش تقاضا برای کار ساخت‌وساز در پروژه‌ها اثرات مثبتی بر اشتغال دارد. جنگل کاری و جنگل‌داری نیز به دلیل توانایی جنگل‌ها در تنظیم جریان آب، به‌عنوان مانعی در برابر طوفان‌ها و محافظت در برابر فرسایش، از اقدامات انطباقی مؤثر دیگری هستند که در عین حال شغل و ارزش اقتصادی ایجاد می‌کنند. ترکیب اثرات اشتغال مستقیم، غیرمستقیم و القایی سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های اینچنینی بین کشورها متفاوت است. به ازای هر ۱ میلیون دلار سرمایه‌گذاری در بخش ساخت‌وساز، انتظار می‌رود نزدیک به ۶۵۰ شغل در هند، ۲۰۰ شغل در چین، ۱۶۰ شغل در برزیل و آندونزی و ۱۲۰ شغل در فدراسیون روسیه ایجاد شود. از طرفی سه شغل از هر چهار شغل در سراسر جهان با شدت بالا یا متوسط به آب وابسته است؛ اقدامات هماهنگ‌کننده مانند سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های مورد نیاز برای حفظ، تصفیه و تأمین آب می‌تواند تعداد و کیفیت مشاغل را در سراسر اقتصاد افزایش دهد.

یک استراتژی انطباقی دیگر، توسعه مهارت‌هاست؛ زیرا به کارگران آواره کمک می‌کند تا به بخش‌هایی بروند که در آن رشد اشتغال وجود دارد. بنابراین از آن‌ها در برابر کاهش درآمد و سایر اثرات نامطلوب تغییرات آب‌وهوایی محافظت می‌کند. کمبود مهارت در هر صورت مانعی بر سر راه اجرای اقدامات سازگاری خواهد بود.

سیاست‌های حمایت اجتماعی نیز شکل دیگری از سازگاری با تغییرات اقلیمی است. کمک نقدی و

محیط زیست سالم متکی است. تغییرات اقلیمی و سایر اشکال تخریب محیط زیست قبلاً تأثیرات منفی خالص بر مشاغل و بهره‌وری کار را ایجاد کرده و انتظار می‌رود این تأثیرات در دهه‌های آینده بارزتر شود. برای مثال، افزایش دما می‌تواند استرس گرمایی را گسترده‌تر کند و در نتیجه تعداد کل ساعات کار را کاهش دهد. اثرات تغییر آب‌وهوا نیز پیامدهای خاصی برای اقشار آسیب‌پذیر خواهد داشت که از امکانات و حمایت‌های کمتری برخوردارند. برای چنین افرادی که در اقتصاد غیررسمی و شرکت‌های کوچک کار می‌کنند، خلاصی از اثرات بلاپای زیست محیطی دشوار است.

برنامه‌های اشتغال عمومی دو ابزار از این قبیل هستند. پیش‌بینی می‌شود تا سال ۲۰۳۰، انتقال اجتماعی گسترده افزایش نرخ اشتغال ۰٫۲ درصدی در کشورهای توسعه یافته و ۰٫۶ درصدی در کشورهای در حال به وجود آورد.

لزوم اهمیت دادن به اقتصاد سبز

اقدامات خاصی را می‌توان به‌عنوان راهکارهای مناسب و مرتبط برای افزایش اثرات مثبت تاب‌آوری آب‌وهوا بر اشتغال به کار گرفت: اول یک چارچوب قانونی ملی که محیط زیست را با اهداف مرتبط با کار ادغام می‌کند اهمیت زیادی دارد؛ زیرا می‌تواند راه درازی را به سوی اطمینان از سازگاری با تغییرات اقلیمی و اقدامات مرتبط با سازگاری اشتغال انجام دهد. دوم گفت‌وگوی اجتماعی است که نقش مهمی در به حداکثر رساندن اثر اشتغال ناشی از سازگاری با تغییرات اقلیمی ایفا می‌کند. توجه به استانداردهای بین‌المللی کار هنگام طراحی سیاست‌های سازگاری با تغییرات آب‌وهوایی مهم است. سوم اهمیت شرکت‌های کوچک و متوسط که شرکای مهمی در سازگاری با تغییرات آب‌وهوایی محسوب می‌شوند؛ زیرا آن‌ها در موقعیت مناسبی برای توسعه راه‌حل‌های محلی مرتبط با تغییرات اقلیمی قرار دارند. در نهایت نیز به اشتراک گذاشتن بهترین شیوه‌ها و بهبود ابزارها و روش‌ها برای شناسایی مزایای شغلی که به‌طور خاص به سرمایه‌گذاری‌های سازگاری نسبت داده می‌شود، به رشد چنین اموری کمک می‌کند. برای مثال، می‌توان این کار را با مقایسه اصولی نتایج اشتغال سرمایه‌گذاری‌های شامل مؤلفه‌های انطباق با سرمایه‌گذاری‌هایی که چنین نیستند، انجام داد. امکان دیگر گنجاندن مشاغل سبز در نظرسنجی‌های نیروی کار است که مشاغل مربوط به کاهش و سازگاری را در نظر می‌گیرد. چندین روش برای ارزیابی اثرات اشتغال در این مسیرها وجود دارد؛ روشی که توسط شبکه مؤسسات ارزیابی مشاغل سبز (GAIN) ایجاد شده است. این پژوهش‌ها می‌توانند برای شناسایی نقاط ورودی و سرمایه‌گذاری جهت ارتقای مشاغل سبز در سطح ملی و همچنین به‌منظور اطلاع‌رسانی تدوین سیاست با تعیین اهداف و منافع خاص مورد استفاده قرار بگیرند.

در نهایت باید گفت اقدامات سازگاری افزایش اشتغال و جلوگیری از کاهش شدید آن را در پی دارد. چنین اقداماتی شامل ایجاد زیرساخت‌های طبیعی و فیزیکی و همچنین برنامه‌های توسعه مهارت‌ها و سیاست‌های حفاظت اجتماعی است. بنابراین، یک مطالعه جامع از رابطه بین تعداد و کیفیت مشاغل از یک سو، و سازگاری مشاغل با تغییرات اقلیمی از سوی دیگر، ضرورت دارد. در همه موارد، گفت‌وگوی اجتماعی که دولت‌ها، کارگران و کارفرمایان (به‌ویژه شرکت‌های کوچک و متوسط) را گرد هم می‌آورد، می‌تواند ارتباط محلی و اثر بخشی طرح‌های انطباقی را افزایش دهد.

منبع: ال‌پائیس

خبر

کشیده شدن ترمز اقتصاد چین

هم‌زمان با نشست کلیدی رهبران ارشد چین برای رسیدگی به رشد آهسته اقتصاد این کشور، داده‌های رسمی نشان می‌دهند که اقتصاد چین در سه‌ماه دوم سال افت کرده است. در سه‌ماهه منتهی به ژوئن اقتصاد چین ۴٫۷درصد رشد کرد که این میزان کمتر از انتظارات پس از شروع قوی‌تر در سه‌ماه اول سال ۲۰۲۴ بود. هدف دولت برای رشد سالانه حدود پنج‌درصد است.

هرون لیم از شرکت تحقیقات مالی مودیز آنالیتیکس می‌گوید: «ترمز اقتصاد چین در سه‌ماهه منتهی به ژوئن کشیده شده است. تحلیلگران امیدوارند در نشست پکن که پلنوم سوم هم‌نامیده می‌شود و هم‌اکنون در حال برگزاری است، راه‌حلهایی پیدا شود. دومین اقتصاد بزرگ جهان، با بحران طولانی مدت املاک، بدهی شدید دولت‌های محلی، مصرف کند و نرخ بیکاری بالا دست‌وپنجه نرم می‌کند. در سال ۱۹۷۸ دنگ شیائوپینگ، رهبر چین، شروع به باز کردن بازارهای چین به روی جهان کرد و در سال ۲۰۱۳، رئیس‌جمهور شی جین‌پینگ به آسان گرفتن در سیاست بحث‌برانگیز تک‌فرزندی اشاره کرد. در نتیجه انتظارات زیادی برای تصمیم امسال وجود دارد که در آن آقای شی ریاست یک گردهمایی پشت‌درهای بسته با حضور بیش از ۳۷۰ نفر از اعضای بلندپایه حزب کمونیست چین را بر عهده دارد.»

در این میان، لحن رسانه‌های تحت کنترل دولت بی‌گمان دلگرم‌کننده بوده است. در سرمقاله‌ای در گلوبال تایمز آمده: «طیف گسترده‌ای از سیاست‌های متمرکز بر اصلاحات در دستور کار قرار دارند و نویدبخش آغاز فصل جدید هستند.» شین‌هوا نیز به اصلاحات «جامع» و «بی‌سابقه» اشاره کرد. سرمقاله روزنامه خلق با عنوان «دوران جدید اصلاحات و گشایش» منتشر شد که عبارتی است که دنگ شیائوپینگ در سال ۱۹۷۸ ابداع کرد. با این حال ناظران مطمئن نیستند در حزب تحت رهبری به‌شدت متمرکز آقای شی، چقدر مجال ایده‌پردازی یا بحث‌های جسورانه وجود دارد. برخی این نشست را صرفاً مراسمی تشریفاتی برای تأیید تصمیماتی می‌دانند که قبلاً نهایی شده است. اقتصاددانان تردید دارند که این نشست راه‌حلی فوری ارائه دهد. به گفته کیان وانگ، اقتصاددان ارشد آسیا و اقیانوسیه در ونگارد، این نشست تأثیر کمی بر رشد کوتاه‌مدت خواهد داشت، زیرا تمرکز آن بر اصلاحات بلندمدت و اساسی‌تر با هدف آزادسازی پتانسیل رشد بلندمدت خواهد بود. اما تحلیلگران منتظر خبرهایی هستند که اولویت‌های اقتصادی حزب را نشان دهد.

دان وانگ، اقتصاددان مستقر در شانگهای، می‌گوید: «بیش از ۴۰۰۰ بانک در چین وجود دارد و حدود ۹۰درصد آن‌ها بانک‌های کوچک و منطقه‌ای هستند که آسیب‌پذیری قابل‌توجهی در برابر بازار مسکن و بدهی‌های دولت محلی دارند. رهبران حزب برای ادغام بانک‌های کوچک فشار خواهند آورد. موضوع دیگر کاهش قیمت‌هاست که تقاضای کم را بیان می‌کند.»

قیمت‌های تولیدکننده در ماه گذشته به کاهش خود ادامه داد، در حالی که قیمت‌های مصرف‌کننده تنها ۰٫۲درصد افزایش یافت که کندترین سرعت در سه‌ماه گذشته بود. در عین حال، خرده‌فروشی در ماه ژوئن تنها ۲درصد رشد کرد که کمتر از انتظارات بود. این یعنی مصرف‌کنندگان برای هزینه کردن محتاط هستند و در مورد آینده اطمینان ندارند. اسوار پراساد، رئیس سابق بخش چین صندوق بین‌المللی پول بیان می‌کند: «یک نگرانی قابل‌توجه کاهش اعتماد خانوارها، کسب‌وکارها و سرمایه‌گذاران به توانایی دولت برای مدیریت شرایط اقتصادی چالش‌برانگیز است، اما هنوز تردیدهایی در مورد آمادگی پکن برای ارائه و اجرای راه‌حلی وجود دارد که هم ناظران و هم بازارها را راضی کند.» به گفته دن وانگ، دولت در توسل به اقدامات محرک کوتاه‌مدت مانند انتقال پول نقدی به خانواده‌ها مردد است. در عوض، ما پیش‌بینی می‌کنیم که آن‌ها بر تقویت زنجیره‌های تأمین و فناوری پیشرفته تأکید کنند. «این امر با تمرکز پکن بر صنایع با فناوری پیشرفته مانند انرژی‌های تجدیدپذیر، هوش مصنوعی، تولید تراشه‌ها و همچنین تقویت صادرات، برای تحریک بهبود اقتصادی هم‌سواست. ماه گذشته، چین به بالاترین میزان مازاد تجاری ۹۹ میلیارد دلاری دست یافت که ناشی از افزایش صادرات برغم واردات کند بود.»